

Skorpionen nr. 4, 2. årg.

Anarkistisk Organ

Redigeret af Sophus Rasmussen

11. september 1906

Indhold

Striden derude	3
Anarkistisk materialisme	4
Efter systemskiftet	5
Frisind!	6
Generallockout – Generalstrejke	8
Vor Skarnkasse	9

At krybe for Loven, betragtes som en Dyd.

Peter Krapotkin.

Striden derude

Det er en tid, der kan sætte sindene i bevægelse, den vi lever i!

Ikke alene bringer telegrafen hver dag efterretninger om det store russiske samfundslegemes døds- og fødselskvaler og om de evig urolige balkanstaters religions- og racekampe; men tillige om begivenheder fra klassekampen i det civiliserede Europa og Amerika, der tyder på den begyndende oprørsånd blandt arbejderne. Ja, som det synes vil endog selve naturen give sit nu give sit besyv med i laget og ved mægtige jordskælv ødelægge det, som netop var et foster af det gamle klassesdelte samfund, nemlig storbyerne – disse stenørkener, hvor den mest vanvittige luksus og ødselhed lever side om side med den dybeste fortvivlelse og elendighed.

Det er let forståeligt, at gamle støvede overleveringer fra fortiden – alle disse mennesker, som ikke er fulgt med tidens friske strømninger og som endnu sidder og tygger drøv på deres børnelærdomme, ikke føler sig vel tilpas ved disse begivenheder, hvis årsager de slet ikke forstår. Og heller ikke er det til at forundre sig over, at dem, der ikke fandt de vises sten her på jorden og derfor søger den efter døden, fabler op om Guds vrede over den forhærdede slægt, og med foldede hænder og himmelvendte blikke ser dommedag nærme sig og venter »Kristus's genkomst i skyen« for at tage sine får op til sig i sit Paradis. Thi der foregår virkelig begivenheder, som nok er egnede til at tage pippen fra dem, der i snæver egoisme og idealløs smålighed aldrig lod blikket glide videre end til middagsmaden i dag, l'homberen i morgen eller gudstjenesten på søndag.

Og disse mennesker har i og for sig ret; når de fantaserer om dommedag; thi selv naturbegivenhederne, vi ser, selvfølgelig kun er forbigående tilfældigheder, så er de andre – samfundets jordskælv – noget ganske andet.

Det er nemlig indledningen til dommedag.

Ikke til en dag, hvor jødernes gamle Jahve holder dom over den syndige menneskeslægt, men en dag, hvor alverdens undertrykte klasser vil rejse sig til dom over den samfundsordning, som nu i årtusinder har delt menneskene i herrer og trælle, nydende og ydende, lykkelige og ulykkelige, og over de tyranner, der med voldsragt opretholdt den.

Vi, som sidder her hjemme i vort fede og fredelige land, hvor man aldrig rigtig ser fattigdommen, fordi den fattige skammer sig og kryber i skjul som en forbryder – vi er så tilbøjelige til at mene, at alt det, der foregår ude i den store verden, er noget, der ikke vedkommer os, fordi vi hidtil er gledet så temmelig jævnt over historiens epoker. Men der er forskel på begivenheder, der står for døren nu og på dem, de to forrige århundreder affødte; thi medens revolutionerne i 1789 og 1848 kun gjaldt ændringer i statens styre – en forskydning i klassernes magtstilling, gælder det denne gang selve staternes undergang, og herredømmets og klassesdelingens ophør. – Det er den sociale revolution, der nu står for døren.

Forspillet er begyndt i Rusland, fordi råddenskaben var størst der; men inden ret længe vil vi også komme med i legen her, selv om de fleste nu betragter det naivt at tro derpå. I den revolutionære periode, vi nu går i møde, og som er en nødvendig følge af en langvarig økonomisk og åndelig udvikling, vil antagelig samfundet antage mange forskellige skikkelser, som alle vil blive kortvarige trin hen imod det endelige mål – anarkiet. Thi en revolution, der skal føre os fra de nuværende autoritære og til fremtidens autoritetsløse tilstande, er noget, der umuligt kan foregå hverken på én dag eller ét årt. Der skal tid til for at bringe menneskene til fornuft.

Det er derfor heller ikke underligt, når mange forundret stirrer på os, som har stillet i breschen for anarkismen, og hovedrystende spørger: »Venter I da virkelig selv at se frugten af jert arbejde, mener I, at I selv oplever at se anarkiet, indført som grundlag for samfundet?« – Nej, det sidste mener vi ikke, skønt vi selvfølgelig ikke kan dømme derom; men frugten, vi venter, er ikke anarkiet, men kun revolutionen. Måske fatter man ikke dette, med mindre man forstår, hvad det vil sige at være anarkist? Thi det er ikke, som man tror, at være grædekone for sine lidende medmennesker – for den store forsagte hob, men at være forkæmper for dem – kun fordi vi er modstandere af uret, vi selv, så vel som de lider under. Det er ud fra rent egoistiske bevæggrunde, vi kæmper; men da vore interesser er fælles, bliver vor kamp også fælles. Og vore interesser er først og fremmest frigørelsen fra modstandernes herredømme – fra slaveriet. Men er vi ikke frigjorte så snart vi rejser os? Selv om vi kæmper

for friheden, bliver det dog som fjender, ikke som slaver; thi slaven er kun slave, så længe han godvillig finder sig i at være det.

Dette forstår vi. Og da friheden for os er mere end det fredelige slaveri, selv om det første medfører krigen, så foretrækker vi denne, skønt vi som pionerer har god udsigt til at knække halsen. Det er ikke mod eller opofrelse for vore medmennesker, men frihedstrang, der driver os til kamp. Men begynder vi, vil eksemplet smitte også dem, der nu tåler alt for blot at bevare skindet helt. Det store, fredelige proletariat vil, når de først mærker, det bliver alvor, hurtigt forstå, at også de har grund til at være med i legen, og er man først begyndt kampen – ja, da kommer lysten og modet ganske af sig selv. Historien har vist, at det altid går således.

Og ingen proletar behøver at jamre sig over det, vi nu ser og hører af kamp og strid derude i verden, eller frygte for, at det hele nu skal gå under; thi det, vi ser, er ikke alene det gamle samfund, der dør, men tillige det nye, der fødes.

Anarkistisk materialisme

(Fortsat.)

Følgen af den teori, som vi materialister forfægter, må blive, at menneskesindet tildanner sig efter de forhold og de omgivelser, hvorunder det lever og hvorfra det henter sine indtryk. Det bliver altså samfundsforholdene, der skaber menneskets karakter og væsen. På den anden side er samfundsforholdene også et produkt af mennesket; thi lige så vel som samfundet skaber mennesket, skaber mennesket samfundet. Mellem begge dele foregår en stedse skabende vekselvirkning, og det er en lige så ensidig og fejlagtig betragtningsmåde, når visse marxistiske(?) socialister hævder, at kun den ene af disse påstande er rigtig, nemlig den, at mennesket er et produkt af samfundsforholdene, som når visse borgerligsindede hævder det modsatte, nemlig at samfundet er et kunstprodukt – en vilkårlig konstruktion af mennesket.

Enhver, der forstår vor teori om dette spørgsmål og tillige ser, hvor hen den industrielle og økonomiske udvikling fører os, må, om han er konsekvent, til sidst komme til den slutning, at anarkiet må blive det sidste led for samfundets udvikling, det vil sige: Det sidste, som vi er i stand til at fatte og øjne. Den praktiske gennemførelse af anarkiet, som er retten for hvert individ i yderste udstrækning, beror på to ting, nemlig:

1. At samfundet ejer så gode tekniske hjælpemidler, at dets medlemmer, for at forsøge sig de fornødenheder, de fordrer, for at leve og nyde livet, ikke behøver at udføre mere legemligt arbejde, end de kan gøre, uden derfor at forsømme deres tankers udvikling og sysler. En sund forstand og et sundt legeme opnås kun når disse ting kan udvikles sideordnet, og begge dele er noget, man må regne med i det anarkistiske samfund, thi netop harmonien mellem legeme og sjæl, som man siger, er det, der giver mennesket det sunde og naturlige blik på livet, som fordres for at skabe livslyst, fordragelighed og fordomsfri tænkemåde.

2. At mennesket bliver frigjort for alle sådanne overnaturlige begreber, der kan påvirke dets naturlige moral og skabe autoritetstro og herskertillbedelse. Det første er allerede sket og vil ske i endnu yderligere grad i fremtiden. Menneskene ville, hvis det ikke var, at en idiotisk og uretfærdig samfundsordning hindrede dem deri, alle kunne skabe sig rigelig af livsfornødenheder med kun få timers dagligt arbejde. Der ville på den måde blive rigelig tid tilovers til sport og sysler for tanken. Hvad det andet derimod angår, mangler vi desværre meget – uhyre meget – endnu.

Når vi ser, at den industrielle og økonomiske udvikling bærer hen imod en samfundsordning, der godt kunne være anarkistisk, og vi mener, at de anarkistiske samfundsforhold er de eneste, der er fuldt ud retfærdige, og de eneste, ved hvilke frihed og lighed kan opnås, må det blive vor opgave at oplyse den del af menneskene, som nu lider under de bestående samfundsforhold, om, at det er i modstrid med deres interesser at bibeholde den gamle ordning. Da det er fordommene – autoritetstro, gudetros osv. -, der bevirker, at de ikke forstår deres egne interesser, og derfor vedblivende hænger ved de socialpolitiske forhold, der alt længe har været i strid med de økonomiske, må man modarbejde og bekæmpe disse fordomme. Med andre ord, det bliver vor opgave at omdanne deres kunstige moral til en naturlig moral, dvs. én, som er i virkelig samklang med deres interesser.

For at skabe er det nødvendigt for menneskene først at søge indtryk for derfra at hente materiale til det, der skal skabes. Uden indtryk kan hjernen intet skabe, lige så lidt som håndværkeren kan lave sine frembringelser

uden at have det stof, hvoraf det skal laves. Derfor er det også, at menneskene, som sidder i langvarigt, ensomt fængsel, hvor de er helt udelukket fra at modtage indtryk, sløves og demoraliseres; derfor er det, at videnskabsmanden må forske i naturen eller i bøgerne for at erhverve sig sin viden, og derfor er det, at en dårlig opdragelse skaber dårlige mennesker, dumme lærdomme, dumme mennesker og rå tilstande og eksempler på mennesker.

Efter dette må et humant indrettet og oplyst samfund skabe humane mennesker, et slet indrettet samfund slette mennesker. Da vort nuværende samfund er slet og inhumant indrettet, skaber det mest slette og inhumane mennesker; var det godt og humant indrettet, ville det skabe gode og humane mennesker. Hvis man forstår dette, vil man også forstå anarkismens taktik. Ved at oplyse folk om, hvad der er ret i samfundsmæssig betydning, hvilket er, at individerne, samtidig med at de hævder deres egen ret, også respektere andres, vil vi påvirke menneskene med gode indtryk og derved gøre dem bedre ved at lære dem, hvor uretfærdigt samfundet er indrettet og hvorledes det kunne indrettes retfærdigt, vil vi lære dem at forstå og kæmpe for deres egne interesser, og ved at sætte os op mod uretten vil vi bringe samfundsordningen ind i et spor, hvorved der kan blive mulighed for at skabe mere intelligente og mere humane forhold og mennesker.

Da gudetroen netop er den fordom, hvorpå alle de institutioner, øvrighed, stat, kirke osv., som forhindrer menneskene i at udvikle sig til sunde, oplyste og humanttænkende væsener, er bygget, bekæmpe den. Thi lærer proletariatet først, at løftet om, efter døden at få et liv i herlighed og glæde hinsides, er løgn og dum overtro, vil det forstå, at det her på jorden gælder om at leve og nyde, ikke om at trælde, lide og forsage.

Meningsfæller!

Bemærk annoncen om mødet.

Efter systemskiftet

Russiske forhold i Danmark.

IV.

Forhørene fortsat.

I hvor mange forhør, jeg var i de 52 dage, jeg sad indespærret for første gang, ved jeg ikke. Der var uger, hvor de foregik fire gange, andre hvor der kun var to.

Skønt disse forhør på sin vis kan danne en afveksling i den dræbende kedsomhed i arresten, er de dog i høj grad trættende. Denne idelige bearbejdelse for at få Én til at sige »ja« til den falske opfattelse, assessoren har dannet sig om sagen, i forbindelse med de timelange ophold i de uhyggelige skabe, er en tortur, som virker i høj grad sløvende på Én, og man skal være i besiddelse af temmelig stor karakterstyrke for ikke til sidst at give efter og gå ind på dommerens mening, som jo altid er, at man er skyldig i det, man er anklaget for. Thi således er det netop: For ham gælder det ikke om at få sandheden ud af arrestanten, men at få denne til at tilstå noget, der er i overensstemmelse med hans opfattelse af sagen.

Varetægtsarresten og opholdet i skabene benyttes da også som torturmiddel for at fremtvinge »tilståelser«. Man bruger det fif at lade arrestanten hente kort før middag og så sidde og sulte til hen imod aften, inden han tages i forhør. Hjælper dette ikke, puttes han ofte ud i skabet igen for at »blive mør«. For mig er dette sidste dog aldrig sket; men jeg har adskillige gange, når jeg sent på aftenen efter endt forhør sad i mit skab og ventede på at blive transporteret over i arresten igen, hørt mine sidekammerater fortælle hvorledes de blev tortureret i den retning, og to gange er det sket, at jeg har hørt kammerbetjenten sige til arrestanter, der bad om at komme over i arresten igen, da de ikke havde fået noget at spise siden om morgenen, at de måtte vente til deres hukommelse blev noget bedre. Med andre ord, de måtte »tilstå« først.

Ganske selvfølgelig hersker der stor partiskhed hos dommeren, som jo altid tror anklageren frem for den anklagede. I min sag viste det sig blandt andet på den måde, at medens de vidner, som vidnede i min disfavør, gladelig fik deres vidnegodtgørelse, blev det nægtet dem, der vidnede til fordel for mig. Ligeledes så man det ved edens aflæggelse, hvor dommeren en gang overtalte et vidne, der gjorde indvendinger mod den forklaring, han foregaves at have aflagt til protokollen, til at aflægge ed derpå alligevel.

Da hr. Winther indså det umulige i at få mig til at gå ind på hans mening, bestemte han sig omsider til at slutte forhørene og lade betjentene og vidnerne aflægge ed. Det var lykkedes at skrabe 4 mennesker sammen til at vidne imod mig. Af disse vidste de tre dog ingenting – de kunne kun angive, hvilken opfattelse de havde fået af mine foredrag, men ikke bestemt hvad jeg havde sagt. Til gengæld vidste det fjerde vidne – et ungt menneske, som i protokollen stod opført som »kunsthandler«, men som nærmest gjorde indtryk af at være en af Madam Græsmeyers faste gæster – en hel del, ja, endog så meget, at han blev overbevist om at have afgivet falsk forklaring. Dette gik således til: I opdagelsesbetjent Raaby-Nielsens rapport om et af fællesmøderne stod der, at jeg havde sagt: »At kongen var intet«. Dette, som for resten ville være noget skrækkeligt sludder, eftersom han – hvilke anskuelser man end kan have om hans værdi som medlem af samfundet – jo dog er noget, benægtede jeg selvfølgelig. Men bemeldte vidne holdt på, at Nielsens rapport var rigtig også på dette punkt, og på assessorens forespørgsel, om han kunne aflægge ed derpå, svarede han: Ja. Nu var jeg så heldigt stillet her, at jeg kunne huske ordret, hvad jeg havde sagt, nemlig: »At kongen ikke kunne takke 'Guds' nåde, men folkets dumhed for sit embede«. Og da jeg gentog det, indrømmede Raaby-Nielsen også, at det var således jeg havde sagt, idet han med en skinhellig mine forklarede dommeren noget om, at han kun havde forandret det, fordi han hellere ville gøre det bedre end værre for mig.

Nu blev vidnet naturligvis nødt til at indrømme, at han ikke bestemt kunne huske, hvorledes ordene var faldne; men hvad havde været mere rimeligt end at man nu, da han vitterlig var greben i løgn, havde undladt at tage hensyn til hans øvrige forklaringer. Men det gjorde man ikke. Man havde brug for vidner for at få mig dømt, og så måtte man tage til takke med det skrabsammen, man kunne få. Derfor lod man ham glat væk aflægge ed på sine øvrige vidneudsagn.

(Fortsættes.)

S. R.

Frisind!

Kongelig-socialdemokratiske skallesmækkere

Blandt alt det andet løgn, det forhenværende arbejderorgan »Social-Demokraten« propper sine læsere med, finder man gang på gang også den påstand, at Socialdemokratiet er det eneste kulturbærende og virkelige frisindede parti her hjemme.

For den troende arbejder, som tager lederne alvorligt og blindt hen æder og fordøjer alle de fede fraser, »Social-Demokraten« daglig serverer for ham, står denne påstand naturligvis som den skære sandhed; det kunne lige så lidt falde ham ind at tvivle, som den hellige kan tvivle på Biblen. Da han aldrig gider tænke en tanke og derfor ikke aner, hvad frisind er, står han aldeles kritikløs over for alt det, han opvartes med, og kommer andre og søger at åbne øjnene på ham, vender han sig forarget bort; thi generalerne, disse charlataner, som snyder arbejderne, så vandet driver af dem, står for ham som ukrænkelige guddomme. Men hos dem, der har en smule forståelse af, hvad frisind og socialisme vil sige, og derfor ikke ser slet så kritikløst på ledernes virksomhed, begynder man mere og mere at få øjnene op for, at »Social-Demokraten«s påstande herom, kun er fraser, der må slås i hartkorn med dens øvrige løgne. Thi desværre er det således, at de socialdemokratiske levebrødspolitikere, så vel de små som de store, nu er nået så vidt, at de i stedet for at repræsentere frisindet, tværtimod repræsenterer den mest forstokkede konservatisme og den allersmåligste og mest lavpandede dumhed og intolerance.

Rigtignok har der været en tid, hvor Socialdemokratiet var et frisindet parti – men det er nu længe siden. Det var den gang, det endnu kun bestod af nogle få idealister, som støttet af et lille proletariat måtte kæmpe en hård kamp mod magthavernes overgreb, forfulgte af øvrigheden, hånet af konservative mellemklassearbejdere,

mistænkeliggjort og forrædt af de magtstræbende føreremner blandt de moderate partifæller, måtte de virkelig revolutionære elementer fortrække og overlade førerposterne til de humbugsmagere, som nu sidder ved roret, og for hvem intet middel har været for lavt, når det gjaldt at fremme deres egne griske og ærgerrige interesser. Ved at gå på akkord med uretten, ved at slå af på fordringerne og ved efterhånden at opgive ethvert gran af socialisme er det lykkedes disse frasemagere at føre partiet frem i antal; men rigtignok på bekostning af sagen. De har skabt et stort konservativt arbejder- og middelstandsparti – men af dette partis medlemmer forstår næppe en tusindedel hvad socialisme er.

Efterhånden som disse stræbere fik gjort deres embeder federe og federe, blev de mere og mere moderate, de opgav den sidste rest af idealisme – hvis de i det hele taget har følt noget sådant – allierede sig med de borgerlige partier og førte Socialdemokratiet ud i et uføre – et søle, der tilsmudsede den sidste plet af frisind og bragte partiet til at stå som et lattervækkende karrikaturbillede af socialismen.

Kommer man i en af de socialdemokratiske vælgerforeninger, vil man også se, at med undtagelse af nogle få stupide og troende proletarer består forsamlingen udelukkende af middelstandsfolk – detailhandlere, værts-husholdere, marskandisere, politibetjente og lignende, parret med nogle enkelte fastlønnede og velstillede arbejdere, der næsten alle har personlig fordel af arbejderpartiet – folk, som har eller venter at få et ben indenfor partiet.

Det siger sig selv, at man blandt disse folk, hvis økonomiske interesser er i modstrid med det virkelige proletariats og hvis hjerner er så fyldte med fedt, at de ikke kan rumme én fornuftigt tanke, umulig kan finde socialister, selv om de går og propper folk med, at de er det. Ja, de er endda så langt fra at være socialister, at de endog er socialismens værste modstandere.

Hver gang, der her hjemme er opstået en virkelig socialistisk bevægelse, har denne da heller ikke fundet mere brutale fjender end netop hos disse konservative mellemdemokrater, og man har fra disses side grebet til de laveste midler – løgn, mistænkeliggørelse, voldshandlinger etc. – for at forhindre, at arbejderne fik revolutionære impulser og socialistisk forståelse.

At det ikke er bleven bedre nu, fik jeg håndgribelige beviser på forleden dag, da jeg ved et offentligt møde i Socialdemokratisk vælgerforenings 7. kreds blev overfaldet med skældsord, skaller og slag, fordi jeg tillod mig at have en anden mening end den, de kongekrybende og spytlikkende generaler har beordret.

Efter at en liberal storborgerrepræsentant og en socialdemokratisk småborger i et par timelange foredrag havde udgydt deres sædvanlige lirekassestykke om fæstningen, valgretten osv. og anbefalet arbejderne denne gang at gå til valg sammen med Venstres storborgere og storbønder, bad jeg om ordet for at protestere imod, at proletariatet allierede sig med dets modstandere, de besiddende klasser, og imod, at man forkludrede begreberne om socialismen for dem. Under hujen, piben og gemene tilråb fra de tilstedeværende, såvel bestyrelsen som de menige, søgte jeg at forklare forsamlingen, hvad socialismens mål er, nemlig: At skabe en hel ny samfundsordning, men ikke at lappe på den gamle, og jeg anbefalede arbejderne at agitere for den sociale generalstrejke i stedet for at være klovner for deres kapitalistiske modstandere ved at vælge dem ind i den repræsentation, der kun er til for at undertrykke os andre.

Efter at jeg havde måtte opgive at tale videre på grund af spektaklet, tog en række af vælgerforeningens spidser ordet for ved dumme vittigheder og gemene og ganske løgnagtige beskyldninger at søge at mistænkeliggøre mig. Jeg bad nu atter om ordet, men næppe var jeg begyndt, før de socialdemokratiske fedesvin, anført af deres bestyrelsesmedlemmer, begyndte at hyle som besatte. Det var mere som befandt man sig blandt en flok gadedrenge end blandt voksne mennesker. Da der imidlertid var enkelte i forsamlingen – nogle tilfældig tilstedeværende arbejdere -, som gav mig medhold, blev bestyrelsen bange og man nægtede mig at tale videre, idet man som påskud brugte, at jeg havde sagt: »De liberale storborgere« og: »Socialdemokratiske levebrødspolitikere«.

Da de følgende talere, som alle var medlemmer af afdelingen, overdængede mig med skældsord og råheder, uden at dirigenten, som jo, da jeg havde ordet, havde været så omhyggelig for den »gode tone«, fandt anledning til at skride ind, påtalte jeg dette og bad ham kalde dem til orden. Men den socialdemokratiske frihed og tolerance, som der stadig skrives så meget op om i »Social-Demokraten«, gjaldt ikke her; man ville vise, at det kun var en frase, derfor kaldte man ikke talerne til orden, men smed i stedet mig ud.

Og ikke nok med det. Da jeg var kommet udenfor på gangen, fulgte kredsens formand – cigarhandler Sørensen – efter mig og truede mig med prygl. Jeg bad ham så følge med udenfor og give mig dem, og lovede ham

at jeg nok skulle kvittere derfor; men da pjalten så, at jeg ikke var forskrækket, turde han dog ikke. Imidlertid var en halv snes andre forædte bisser kommet ud på gangen, og da Sørensen nu følte sig stivet af, angreb han mig, assisteret af fire af de andre – alle store og kraftige mænd. En af dem, en lang velklædt bølge – vistnok medlem af bestyrelsen – drak mig en skalle, medens Sørensen, som nu, da han fik hjælp, var bleven modigere, sammen med de andre begyndte at slå løs på mig.

For den troende, konservative arbejder vil disse rå voldsmænd naturligvis stå som de rene helte, han vil beundre dem og råbe hurra for dem, fordi de, da ordet ikke slog til, benyttede sig af den rå magt. Og det, at de var en halv snes store, kraftige mænd om én, vil ikke tage glansen af heltedåden. Men for den arbejder der tænker, vil begivenheden komme til at stå i et andet lys; thi han vil forstå, at socialdemokratgeneralerne nu ikke mere er i stand til at forsvare deres handlemåde med ord, men må ty til samme midler, hvormed Højre i sin tid søgte at bekæmpe Socialdemokratiet, nemlig vold.

Nå, vi lader os ikke skræmme af disse bissers voldshandlinger, så lidt som af øvrighedens fængselsstraffe. Med kapitalismens knippelbevæbnede bølgekorps mod os på den ene side og deres allierede, de skallesmækkende, konservative socialdemokratiske fedesvin på den anden går vi i kamp mod løgner og dumhed, og selv om der i kampen falder en del skrammer af i form af kapitalistisk forbedringshus og mellemdemokratiske skaller, skal vi dog sejre til sidst. Thi det er sandheden, vi kæmper for.

Sophus Rasmussen.

Generallockout – Generalstrejke

Nu, da den generallockout, der blev skreget så meget op om i pressen, lykkelig og vel er drevet over, og den borgerlige presse, efter at have skrabet bunden, endelig har måtte sige stop, fordi emnet ikke godt kunne tærskes mere igennem, skal vi komme med vore små betragtninger herom. Dog er det ikke om hvem, der rent borgerligt set havde ret; heller ikke om de resultater, der er nået for den ene eller anden part; thi den slags betydningsløse småligheder gider vi virkelig ikke sætte vore hjernemolekyler i bevægelse for. Derimod kunne vi nok lide at filosofere lidt over, hvorledes det kunne være gået, om lockouten var kommet og om, hvorledes det eventuelt vil gå, om den skulle komme en anden gang.

Der blev fra »Social-Demokraten« udslynget en trussel om at besvare en eventuel generallockout med en generalstrejke. Ganske vist var truslen fremsat i en meget spagfærdig tone, og der er vel heller ikke nogen tvivl om, at generalerne ikke med deres gode vilje havde gjort alvor deraf. Sandsynligvis har de, da de skrev dette, allerede vidst, at lockouten ikke ville blive til noget, og har derfor mere haft til hensigt at servere lidt radikalisme for de troende læsere end at forsøge at skræmme arbejdskøberne. Thi som de gode venner, der er med de fleste af arbejdsgiverforeningens spidser, var afgørelsen vel allerede taget på tomandshånd. Men vil vi nu forudsætte at lockouten alligevel var kommet og at oppositionen indenfor partiet – det vil sige dem, der ved at spille tilpas radikale, venter at erobre de moderates fede embeder, og så selv blive moderate – for at vise deres radikalisme havde tvunget en generalstrejke igennem, hvilke udsigter havde der da været for arbejderne? Ja – et radikalt medlem af Socialdemokratisk Forbunds hovedbestyrelse holdt for nogen tid siden et foredrag derom i den selskabelige klub: »Socialdemokratisk Ungdomsforening«. Og han forklarede her de troende, mundradikale ungdommer, at i en sådan eventuel generalstrejke måtte *alle* nedlægge arbejdet. Ville de arbejdere, der er ansat i statens tjeneste, såsom jernbanefunktionærer, belyningsarbejdere osv., ikke gå med, mente han, man burde tvinge dem hertil ved f.eks. demolestere materiellet – dvs. opbryde jernbaneskinne, ødelægge maskinerne på elektricitetsværket etc.

Da jeg forklarede manden, at dette nødvendigvis ville føre til revolution, med mindre man da rolig ville se på, at politiet puttede dem af vore kammerater, der besørgede dette arbejde, i tugthuset, hævdede han, at han ikke anså tiden for moden til revolution, og det var ikke hans hensigt at søge den *sociale* generalstrejke iværksat nu.

Man må efter dette antage, at visse trusler om demolestering af materiellet for at fremtvinge en total arbejdsnedlæggelse kun har været uovervejede ord – fraser, som aldrig var bleven iværksat. Generalstrejken – hvis den i det hele taget var kommet som svar på lockouten, hvad jeg betvivler – var altså kun bleven en fredelig

kamp, som uden tvivl var endt med samme negative resultat som den store lockout i 1899, nemlig at begge parter, når kasserne var tømte, enedes om at lade alt blive ved det gamle.

Men sæt nu, at generalstrejken var kommet, og den var bleven revolutionær ved at man skred til anvendelse af magtmidler over for skruibrækkerne. Ville arbejderne da have haft håb om at gå ud af kampen som sejrsherrer? Næppe!

Først og fremmest fordi de endnu mangler den forståelse af socialismen, der hører til for at skabe den rette revolutionære ånd. Og dernæst fordi de aldrig har gjort sig den ulejlighed at tænke på muligheden af at frigøre sig ved at sætte vold mod vold.

I Frankrig, Spanien og vistnok også i Italien er de revolutionære arbejderes fagorganisation begyndt med hvert år at benytte en del af deres indtægter til indkøb af bøsser og revolvere. Da jeg i fjor begyndte at agitere for noget lignende her, blev jeg sat i forbedringshuset. Magthaverne forstod, at hvis hver arbejder gad overkomme at købe sig et magasingevær eller en god revolver, så ville dermed arbejderklassen være frigjort; al sult og nød, alt slaveri og fattigdom ville være endt. Socialismen havde sejret. Men arbejderne har aldrig ville forstå det. Uvidende og uselvstændigt tænkende som de er, har de troet på de fraser om frigørelse gennem parlamentarismen, som deres magtstræbende og kongekrybende generaler har proppet dem med. Og aldrig har de villet gøre sig den ulejlighed at tænke over, hvad der ville ske eller rettere, hvad der ikke ville ske, om det virkelig lod sig gøre at erobre flertallet af mandaterne i Folketinget. De indbilder sig, at en folketingsbeslutning ville være nok til at revolutionere ejendomsforholdene, og ser ikke, hvor vanvittig naiv denne tanke er. Men uden våben ville en revolutionær generalstrejke være endt i den rene ynkelighed. De få, der virkelig vovede at sætte vold mod vold, ville blive nedskudte eller fængslede, og de andre ville krybe i skjul eller måske stille sig frem og råbe på besindighed for at skjule fejheden. Anderledes om de havde været bevæbnede; thi modet kommer med magtbevidstheden. Da ville det blive modstanderne, der krøb i skjul eller råbte på besindighed; thi de er ikke en smule modigere end arbejderne. Og arbejderne kunne så, om de ikke foretrak at optage kampen og omdanne samfundet helt, have stillet deres fordringer og været sikre på, at de blev sanktionerede.

Arbejderne bør tænke der over eller også helt opgive tanken om generalstrejke og frigørelse. Thi det er nu én gang således, at den, der har magten, også har retten. – Og derfor har arbejderne kun ret til at lave generalstrejke, hvis de har magt dertil.

Vor Skarnkasse

Skallesmækkermødet. Ved det andet sted i bladet omtalte møde i 7. kreds meddelte formanden, at anarkisterne herefter vil blive nægtet adgang til Socialdemokratiets offentlige møder. De må være bange for sandheden, disse lyssky generaler!

A. C. Meyer fortalte os forleden dag, at han satte et par tusind kroner til årlig på sin kiosk. Det er os ubegribeligt at han så vil beholde den.

Der er forskel. I sidste nummer af »Arbejdsmandenes Fagblad«, som redigeres af hr. Lyngsie, læser vi følgende: »Enstemmig genvælgtes vore forretningsførere H. M. Hansen og Jens Larsen, og enstemmig genvælgtes vor formand hr. Lyngsie -.« Artiklen, som er skrevet af hr. Lyngsie selv, minder mig om en murmester jeg en gang kendte, og som, når man spurgte ham om hans navn, altid svarede: »Jeg hedder hr. Petersen«, medens han aldrig mente, andre kunne gøre fordring på dette hr.

I samme artikel står der: »Der fremsattes ønsker om udmeldelse af de samvirkende fagforbund og det er forståeligt at slige ønsker melder sig. Stedet er ikke her at komme ind på de konflikter (med g), som vi har haft med de faglærte arbejdere dels på arbejdspladserne, dels i de samvirkende fagforbund, men vi er alle enige om, at arbejdsmandene ved adskillige lejligheder er blevne forurettede.« – Det er også den socialdemokratiske lighed, det her er galt med; den antager under tiden nogle mærkelige former, som ret ofte kan sige spar to til den borgerlige ulighed. Således eksisterer der – eller eksisterede i al fald for et par år siden – i murerstændenes fagforenings love en paragraf, som forbyder svendene at være dus med deres arbejdsmand. Og den slags idioter kalder sig socialister! Jeg tror selv Højre ville skamme sig ved at være partifæller med så konservative elementer.

Længere henne i bladet finder vi et digt, som blev fremsagt ved festen, de havde i anledning af kongressen.

Det ser således ud:

Som Hovedbestyrelsen den sang,
så synger hele klassen.
Og var der nu en enkelt gang
lidt mudder her på pladsen,
så blev den frække klapset af,
når først han sad i stolen.
Det mangled' blot, at sådan flab
gør mudder her i skolen.

Man tror naturligvis, at dette digt er skrevet som satire over den knytnæve-disciplin, som hyrden – hr. Lyngsie – praktiserer indenfor sin fåreflok; men det er det ikke. Tværtimod er det skrevet i god tro – til forherligelse af den store hyrde. Men digtets naive forfatter er unægtelig sluppet lidt kejtet fra sit poetiske forsøg.

Nyt navn. Efter temmelig sikkert forlydende agter »Social-Demokraten« i den nærmeste tid at ændre navn. Nu, da det jo er hensigten i en nær fremtid at optage en socialdemokrat i ministeriet Alberti, mener »Hans jordiske Majestæt« nemlig, at det er bedst at stryge det stygge ord »Social«, da det jo altid vil lede tanken hen på socialisme. Da Socialdemokratiet – praktisk set – jo for længe siden har rystet det sidste gran af socialisme af sig, finder generalerne dette forlangende ganske rimeligt, og bladet vil så for fremtiden hedde »Mellem-Demokraten«, en forkortelse af »Mellemklasse-Demokraten«. Dette navn passer selvfølgelig også langt bedre til partiets virksomhed, hvilken jo udelukkende går ud på at tækkes mellemklassen.

Peter Sabroe havde foreslået, at bladet skulle hedde »Den kongelige Mellem-Demokrat«; men de andre generaler mente, at dette var forhastet. Man burde vente, til vi – som Borgbjerg jo har bebudet – om 6 år får et fuldstændigt social- – eller sludder – mellem-demokratisk ministerium. For at trøste ham imidlertid til gengæld til den tid at gøre skridtet fuldt ud og kalde bladet: »Den kongelige danske Over- og Mellemklasse-Demokrat«.

Den frisindede del af befolkningen skal dog ikke græde for det; thi til den tid er »Skorpionen« nået op til 50.000, og lad så blot »Mellem-Demokraten« overtage »Dannebrog«s rolle som kongelig spytlikkerorgan.

»**Social-Demokraten**« fortæller glædestrålende, at Christen Berg i sin tid – ganske vist efter en bedre middag – skal have sagt, at »Socialdemokratiet har skabt tænkende væsener af arbejdere!«

Havde Berg levet nu og set, hvor kritikløst arbejderne finder sig i at lederne gør nar af dem, var han sikkert kommet til et andet resultat. Thi nu hedder det ikke tænk, men tro, hvis man vil tilhøre Socialdemokratiet.

Meningsfæller!

Møde afholdes tirsdag d. 11. september kl. 8.30 i »Hotel du Prop«, Fuglevangsvej 14 (ved Ørstedsvej).
Foredrag om: Anarkismen, dens nuværende stilling og betingelserne for dens fremtid.

Det Anarkistiske Bibliotek

Redigeret af Sophus Rasmussen
Skorpionen nr. 4, 2. årg.
Anarkistisk Organ
11. september 1906

Hentet 06/11/16 fra
<https://web.archive.org/web/20071023164852/http://www.anarkister.dk/skorpionen.aarg.2.nr.4.htm>
Udgivet af anarkistisk Agitationskomité.

da.theanarchistlibrary.org